

פ ר ר ט ר ק ר ל מ ס . 172
מישיבת ועדת הכלכלה, שהתקיימה ביום ה',
י"א אדר א' תשל"ו, (18.2.76), שעה 9.50
בבית-החזיל, בתל-אביב

נ כ ח ר :

חברי הועדה:

י . מודעי - יו"ר
א . אבטבי
פ . גרושר
ס . דרוכלס
א . דילברברג
י . יודין
י . שרנק
נ . קצב
י . סערי

מוזמנים:

הרב נתן - משרד התיירות
צ . חביב - ע/ליועץ המטשטי משרד התיירות
י . שורץ - משרד התיירות
:
נ . לירם - משרד המסחר והתעסיה
מ . שומר - משרד המסחר והתעסיה
ד"ר יפה - משרד המסחר והתעסיה

ת . פנחסוביץ - משרד המטשטי

מזכיר הועדה :

י . שלכסר

יועץ כלכלי :

ד . לב

רשמה :

ש . קוטלר

סדר היום:

1. חוק שירותי תיירות
2. חוק הליכות מסחר

אני זותח את היסיכה.

היו"ר י. מודעי:

י: שורץ:
נסארו לנו שני סעיפים, סעיף 25 וסעיף 26. בסעיף 25 נתבקסנו לכדוק, ואנחנו מבקסים להסאיר אותו כפי שהוא, מהנימוקים שהסברנו בפעם הקודמת.

אני לא מבין איזה חוק הוא חוק נאות
טרשא, סבו חסר ענין הריטוי. סעיפים

היו"ר י. מודעי:

8, 12, 17, 21 הם סעיפים מרכזיים.

ת. שנחסוביץ:
רצו לתאם. יש בית מלון שנמצא בתוך
נאת טרשא. הוא גם בית מלון לפי חוק
סירותי תיירות. הכוונה כאן שיהיה ברור שלא יהיו שני חוקים שאותו סר
מטונה עליהם ובהם הוראות שונות. צריך היה איכסו לקבוע את המטגרת
סאז החוק חל, ולכן אמרנו שיחולו הוראות חוק זה, כל בד שהריטוי
ניתן על ידי הרסות. ההוראות של הביקורת בסירותי תיירות שונים, ולכן
שידעו מה חל על אותו מלון שנמצא בתוך טח טהוכרו כנאות טרשא.

החוק נכנס לתוקף. נאמר שהועדה מחזיקה
את החוק הזה עוד מספר שנים, ובמדינת

היו"ר י. מודעי:

ישראל מתקיימים נאות טרשא, ויש אפשרות סירב הקצאה, ומי שחוקק את
החוק לא חרד לענין זה. הוא מכיר את אופיה של נאת טרשא ויודע שזה
לא סוג של בתי מלון, סאין אפשרות לנצל לרעה את האוברבוקינג. אני
חושב שהכוונה להכניס הכל לחוק. אם לא יהיה בכך צורך - לא להסתמס בכך.
אבל זו אינה גישה של מחוקק. אני תמיה על כל ארבעת הסעיפים האלה.
איך מחוקקים חוק, מבלי שסיסו הבטיח את החוק הבא בעקסתיין? אלה דברים
בסיסיים, סאו סהם הכרחיים לחוק נאות טרשא או סאינם חיוניים. לדעתי
המסרד הודה, בעצם בקסת החקיקה, סהם לא חיוניים לניהול נאת טרשא.

זו הוראה שמוציאים עכסיו, והיום לא
קיימת לגבי סום בית מלון, בין בתחום

ת. שנחסוביץ:

נאת טרשא ובין כל מלון אחר. עדיין אי-אפשר לקבוע שיסטרן מקוסות איכסון
לתיירים, ובאחרז ססויים. בחורף, כל התיירות מופנית לאיזורים החסים,
כמו ים המלח, למסל, והמדינה תהיה מעונינת סאם תיירי חוץ יבואו
לתקופה ססויימת, יסטרן להם בתי המלון אחוז ססויים מן החדרים. אם
לא יהיה צורך בכך, לא יוציאו זאת. בכל שטח המדינה אי-אפשר לדעת
אם יהיה בכך צורך מחר או לא. אותו דין חל גם על בתי מלון שנמצאים
במקרה באיזור שהוכרו כנאות טרשא.

כאשר חוקק חוק נאות טרשא, לא היה
בום כזה של תיירות לישראל. לאחר מכן

צ. חביב:

היתה ההצעה על שולחן הכנסת. כאשר הכנו את חוק סירותי התיירות, התברר
סלא היו סספיק חדרים בבתי מלון. לכן נכנסה ההוראה לכאן.

אינני רואה סיבה מיוחדת מדוע לא
להחיל את סעיף 8. אשר לסעיפים 12

היו"ר י. מודעי:

ו-21, בחוק נאות טרשא יש כבר חקיקה חופשת בנסיבות אחרות, וזו תמיד
החמרה מבחינת האזרח.

דין אחד יחול על כל בתי המלון, בין
אם הם נמצאים כנאות טרשא ובין אם לאו.

ת. שנחסוביץ:

דין אחד. חל כאותו תחום.

עוד טעס יסתמע שהוא צריך שני רסיונות,
אחד לפי חוק נאות טרשא ואחד כבנת מלון.

היו"ר י. מודעי:

הסדרנו שיהיה פעם אחת. פירוס הדבר שזה לא אותו דבר. אני לא רואה שנאת
טרשא זה דרגת בית מלון, אלא זה דבר אחר. יתכן שנכמה נוטאים זה חסור
יותר ובכמה זה חסור פחות. בענין סירוב קבלה זה חסור פחות, כי זה דבר

י. מודעי:

שמתכננים אחרת, וזה לא כמו בית מלון שמישהו רוצה להכנס אליו. לא החלטתם במסדר מה אתם רוצים, זו הבעיה. נאת מרפא היא דבר אחר, זה בעל אופי מיוחד, אפילו תוחמים תחומים, רוצים ליצור אגירה או תנאים בריאותיים. שתאום בא החוק ומחיל את כל ההוראות המושלות על בית מלון רגיל, גם על המקום הזה. מה הקוסי.

ת. שנחסוביץ:

העיקר בנאת מרפא איננו בית המלון. לגבי העיקר יש הוראות מיוחדות, כמו שאסור לבנות שם מבנים שפוגעים בבריאות ועוד. יש הוראות שמטרתן לשמר את האוצרות המיוחדים שיש שם. יש שם גם בית מלון באותו תחום. יתכן שבאותו בית מלון יש סירותים נוספים, כמו מסג'ים מיוחדים וכן הלאה. אבל בעיקרו הוא בית מלון שנותן סירותים בדיוק כמו כל בית מלון אחר. החדרניות עוסות את שלהן, צריך שבח מתאים וכן הלאה. לצורך זה הוא מקבל דקגה כמו כל בית מלון. אם יש לובי יפה ובר, הוא יקבל דירוג גבוה יותר.

היור' י. מודעי:

בסעיף 20, הסרים רטאים על פי הטלצת הבשות, לקבוע בהודעה ברשומות סוג של שטח נאות מרפא לפי סוג המרפא שהם מיועדים לו. לא לפי סוג החדרים ולא הלובי.

י. סורץ:

זה לא קטור למלון. על ים המלח יכריזו כנאת מרפא של מרחצאות ועל מקום אחר כסוג אחר. המלון ישאר אותו מלון בכל השטחים. את בית המלון נצטרך לבדוק לפי דרגתו. לא כולם נוסעים לים המלח, לפסל, כדי להתרחץ.

ת. שנחסוביץ:

סעיף 3 פסקה 3 מגדיר נאת-מרפא. אנחנו מבקשים להוסיף את ההוראות הקשורות באותו מפעל שהוא סירותי תיירות.

צ. חביב:

אני מציעה שנכתוב איחול על סירותי תיירות בנאות מרפא.

היור' י. מודעי:

אני מקבל זאת. האמור בסעיפים... יחול על סירותי תיירות בתוך נאות מרפא.

מרפא.

החלש לקבל את הצעת גב' חביב

י. סורץ:

סעיף 26 - אני מבקש להתסכל בדרך שקיבלתם הבוקר בו נוסח הסעיף מחדש.

ת. שנחסוביץ:

אצילת סמכויות לא עושים בתקנות. זאת עושים על ידי הודעה בילקוש הפירסומים. יש לכתוב: יתקין תקנות שבהן יפורשו הסמכויות שיהיה רשאי לאצול.

היור' י. מודעי:

לשם מה אתם צריכים את המלה "רשות"? יש לכך מטמעות מוכרות.

ת. שנחסוביץ:

נמצא מלה אחרת במקום "רשות". אני מציעה "כל אדם".

החלש לכתוב "כל אדם" במקום "רשות"

בסעיף (ב) מדובר על ועדות.
צריך אולי לכתוב "דרכי מינוי".

י. שורץ:

י. פלכסר:

החלט: לקבל את הצעת פר פכלסר

נשאר סעיף שהעלה חבר-הכנסת חריש.

י. שורץ:

אני שומע שהוא ויתר על סינוי עמדת הועדה.

היו"ר י. מודעי:

ת. שנחסוביץ:
אין לנו הוראה מקבילה לזה של חוק רישוי עסקים בדבר ביצוע צו של בית מספט. סעיף 22א קובע דרכי ביצוע צו. זו תצאה לפועל של סגירה, וידוע שבלי כוח אי-אפשר לסגור, ואם זה לא ייאמר, המטטרה לא תוכל לעשות זאת.

מה זה "או לכל מי שפורס בו"?

היו"ר י. מודעי:

כצו של הסר. כמו פקחים.

ת. שנחסוביץ:

היו"ר י. מודעי:
כאן אני מתחיל לראות אנרכיה. אינני מבין סוג של חקיקה סמתיר לאנשים על פי צו של אנשים אחרים, בלתי-מוגדרים, להכנס לחצרים, להפסיק פעטים. זו הזמנה לאנרכיה.

אפשר לומר "למבקר".

צ. חביב:

החלט לקבל הצעת גב' חביב, לכתוב "למבקר" במקום "כל מי שפורס בצו".

היו"ר י. מודעי:
בזה גפרנו את הדיון בחוק. ברצוני להודות קודם כל לאנטי המטרד על גלגוליהם הסונים. אני מודה לגב' שנחסוביץ. אם הייתי לעתים חריף מידי, אני מבקש את סליחתכם. אני מודה לחברי הועדה. אני מקווה שעמלנו יתן פירות יפים.

אני מודה בסם הועדה ליוסב-ראס.

י. שערי:

חוק הליכות מסחר:

אנחנו בסעיף 5. סעיף קסה מאד. מדובר על אחריות לפירסום כוזב.

היו"ר י. מודעי:

ג. לירם:
יש כאן הבדל בין בית עסק, פי שעסקו עיסקי פירסום מסחרי, ופי שנותן מקום כעתון. בסני הסעיפים הראטונים האחריות היא שלילית, ובסעיף העתון זו אחריות סונה. היוסב-ראס הציע להוסיף את המלה "נמכר". הוצע להוסיף "אדם סביר" בסעיף 4ב. על כך יש סימן סאלה.

זאת קיבלתם. היתה בעיה עם "כיודעין". יראו את בעל העסק הנותן תיאור כוזב

היו"ר י. מודעי:

כעסה זאת כיודעין. יש כאן אחריות על בעל עסק, שבמקרה של הצגה יכול להיות בכלל לא בעסק. בעל בית טעל גג ביתו הוצג שלט ניאון ספכיל סקרים. לכן צריך להוסיף את האלמנט של "כיודעין". השלנו את ניסוח המכלול על פר שומר.

יש לי ספק בקטר למלה "נמכר". יכול פק לגלות כחנות פוצר שתכנו אינו פתאים

י. יודין:

לפירסום ולעמוד על נסיון להונות את הציבור עוד בטרם שהטצריך נמכר.

היו"ר י. מודעי:

זה גם נפטר. זו היתה הכוונה.

י. יודין:

לדעתי, אפשר שצריך לחזק זאת בכל מה שברוך בפירסומת. פירסומת של תכונה של מצריך שאיננה בו, זה חלק מהונאת הציבור. זה עלול לפסוך את ציבור הקונים.

היו"ר י. מודעי:

נבקש בנוסח המתוקן להדגיש זאת.

מר שומר:

לפירסום יש הגדרה בסעיף 1.

י. יודין:

ומה אם מוכרים מצריך באריזה סגורה ובעל החנות אינו יודע מה יש שם? איך הוא יכול להיות אחראי לכך? לו הוספנו גם את היצרן, הכל לפי הענין, היינו פותרים את הבעיה. אבל אם זה מכסה בהגדרה הקודמת, אני מסתפק בכך.

היו"ר י. מודעי:

האם לא צריך לסייג את האחריות שלו לתנאי שהוא יודע? במקרה של סוחר שלא יודע מה מצוי באריזה, יילכו ליצרן. בדוגמא של בעל הבית, הוא יכול להיות בארצות-הברית, ומסתבר שמושלט עליו אחריות לפי הניסוח הנוכחי. לכן הצעתי שנוסיף התייחסות לידיעתו. בעל עסק שנמצא בעסק, מכללה צריך לדעת מה נעשה בעסק שלו. לפחות נוציא את המקרים בהם לא יכול היה לדעת.

מר שומר:

סעיף 5א מתייחס בעיקר לפירסום ותיאור מצרך שאינו על המצרך גופא, אלא יכול להיות בכלי התקשורת. במקרה כזה, חזקה שהדבר נעשה בידיעת בעל העסק. אין כל מניעה לידיעתו. אם נכתוב "ביודעין", פירוס הדבר שהדברים ידועים לבעל עסק, ולא קל להוכיח אם מישהו ידע או לא ידע. זה דבר שייכשל מראש. הוא יוכל להוכיח שהוא פטר לעתון או לכלי התקשורת נוסח מסויים - למשל כפירסומת לסכיני גילוח - והם שינו זאת. התביעה לעולם לא תוכל להוכיח זאת. זו פירצה רחבה ביותר של פירסומת של מצרכים שאי-אפשר יהיה כל כך להביא לדין.

ט. דרובלס:

באחת מיחידות צה"ל הראו לי קופסא שעל פי התווית שלה מכילה רסק עגבניות ואילו בתוכה נמצא פמרח כבד. סחורה כזאת יכולה להגיע גם לשוק האזרחי. מי אדם בדבר כזה? במקרה זה בעל העסק אחראי, לפי הכתוב שההפצרך - עלול להיות מסוכן לציבור. את הסעיף הזה צריך לסגור בצורה יותר הרמטית.

י. יודין:

בענין תוספת היצרן, אמרתי את דעתי. לא שוכנעתי שההגדרה מכסה. לעומת זאת אני מתנגד לתוספת של "ביודעין". המספס, אם יהיה, לא יתנהל על עצם הזיוף, אלא על הסאלה אם ידע או לא ידע. אם לא ידע - הוא צריך היה לדעת. זה עסקו. אם תהינה נסיבות מקלות, הוושש פתחב בכך. החוק צריך לקבוע אחריות על בעל עסק או בעל חנות.

היו"ר י. מודעי:

כפי שהחוק מנוסח, זו אחריות אבסולוטית. לא נוהגים לעשות דבר כזה בחוק, אלא בחוק חסור מאד. החוק רוצה לחייב בדרך כלל את מי שעשה דבר. מתוך ידיעה. אני מבין שאי-אפשר לשאיר פושג ערשילאי של "ביודעין". אולי נראה לכם הנוסח של "אם ידע או היה עליו לדעת". אם יוכיח שלא יכול היה לדעת, לא יואשם.

י. יודין:

אפשר להבין שהיועץ המספטי למססלה יסכים לעניין?

ת. פנחסוביץ:

לא קבענו עמדה.

פ. גרושר:

מה קורה אם חנווני מחזיק קופסאות שנתיים
ושלוש, ואחר כך פוטר אותן מקולקלות?

ת. פנחסוביץ:

זה לא בפירסום.

א. אבטבי:

בסעיף ג לגבי עתונים נאמר " אם ידעו או
היה עליהם לדעת". אם נוסף זאת בסעיף

טא, זה יכול לתת את הפתרון.

מר שופר:

בקשר להערת חבר-הכנסת דרובלס, אני מפנה
תשומת לב של הוועדה לסעיף 12 ב', שם
ניתנת הגנה מפורשת לאותו חנווני שלא הוא עצמו נתן את הסיפון, לא הוא
ארז והוא אינו ידוע מה מצוי בתוך הקופסא. אבל גם עליו מוטלת אחריות,
בכך שעליו למסור מפי קנה. כלומר, שאם ירצו לתבוע את היצרן לדין, ואין
סימן של היצרן, החנווני ימסור מי היצרן.

לשאלת חבר-הכנסת אבטבי, מה שנאמר

ב' ג' וב-ב', שלא ידעו או היה עליהם לדעת, מדובר על יצרן או סוחר או
ארז שמסרו לעתון או לרדיו לפרסם משהו, שבמוצר יש תכונות כאלה או אחרות,
שיש בו וישמין כזה או אחר. העתון לא צריך לדעת אם יש או אין וישמין
כזה. מה כתוב שהוא יהיה אחראי אם ידע או היה עליו לדעת. האם העתון
יכול לסלוח למעבדה את מה שמביאים לו לפירסום? אי-אפשר לוטר זאת על
היצרן או הארז.

היו"ר י. מודעי:

אני מעמיד את הדבר להצבעה.

- 2 - הצבעה: בעד הטארת הסעיף כפי שהוא
- 4 - בעד תיקון "ידע או היה עליו לדעת"

נתקבל התיקון להוסיף את המלים "ידע או היה
עליו לדעת"

היו"ר י. מודעי:

בסעיף טב אומרים את הדברים לגבי
עורך הפירסום.

י. קצב:

אני מבקשת הסתייגות.

מר שופר:

כאשר באים לפירסומאי, שהוא מוכחה
לעריכת פירסומאי איך למשוך יותר את הקהל,
הוא אינו יכול לדעת את א שר פוטרים לו לפירסום, האם זו אמת או כזב.
לכן כאן כתבנו "ידע או היה עליו לדעת".

י. סערי:

אני משיל קצת ספק אם אפשר להשיל אחריות
גם על הפירסומאי. בדרך כלל הוא לא בעל
המקצוע. הוא לא מכיר את המושג. מספיק שאומרים שאחראי הוא בעל העסק
או היצרן. הוא האחראי הראשי. הוא יודע מה בדיוק הסחורה הזאת ומה
היא שווה. הפירסומאי הוא רק שליח. אם כבר, הייתי מסתפק באם ידע
ולא "היה עליו לדעת". במקרה זה, האחראי הראשון הוא זה שנותן את הדברים
לפירסום. הוא לא יכול להיעלם. אין לדרוש את הידיעה מהפירסומאי. הוא
לא מוכרח לדעת הכל.

פ. גרושר:

לא כך. ברגע שניתן הפירסום, נעסחה
העבירה. מטרת החוק היא למנוע. אם הוא
בא לרדיו ורוצה לפרסם, המחלקה צריכה לבדוק אם זה תואם את המציאות. גם
הפירסומאי צריך להיות בשנים.

א. זילברברג:

הבעיה של הפירסומת רצינית מאוד. פירסומת היא מקצוע. זה שמישהו עושה טובה. זה דבר שמכניס פיליונים. הפירסומת היא עסק טוב יותר מהעסק עצמו. הפירסומאי לוקח פצוץ בלתי-ידוע והופך אותו לעסק. מי שעושה את המלאכה, צריך להיות אחראי עבור הפירסומת, כי זה המפיץ שלו. בענין זה חלילה לנו להקל.

ב. דרובלס:

פירסום הוא מקצוע. אי-אפשר לשטאיר זאת לגמרי הפקר. אם הפירסומאי יוכיח שבא אליו לקוח והוא צריך לזהות אותו, אפשר לפצוא את האשם. אם הפירסומאי שינה את התכן שהלקוח מסר לו, הפירסומאי אשם. אם הוא יוכיח שפירסם כפי שנתבקש, האחראיות על המזמין.

ג. קצב:

כל הסעיפים האלה מכוונים נגד מי שעושה את הדברים בזדון. פירסומת זה עסק גדול מאוד. זה עסק מכניס. לעתים קורה שלבעל עסק אין כוונה לשקר ולהטעות, אבל איש הפירסומת אומר: תעשה זאת בצורה כזאת או אחרת ותוכל להרויח יותר. אני לא יכולה להעלות על דעתי שאותו מוציאים חד וחלק מכל הענין. לענין ידע או צריך היה לדעת, לא יכול פירסומאי לעשות פירסומת לעסק, אם לא ידע. חובת ההוכחה לא חלה עליו. המחוקק מנחה אותנו שהתביעה צריכה להוכיח אם ידע או צריך היה לדעת, זה ששוטט מאד לדעתי.

א. אבטבי:

הפירסומת פהוה היום 70%-60% מהסיכנוע. בפירסומת צריך שיהיה גבול סביר לגבי תיאור המוצר ויעילותו. מי שחולך לעשות, פירסומת כל כך גדולה למשהו, יבדוק תחילה אותו דבר.

היור י. מודעי:

הנימה של "זה עסק שמרויח - בטיל עליו אחראיות", צורמת לי. להרויח יצטף אינו עבירה. לגבי הפירסומאי אומר הסעיף "יראו גם אותו". יכלומר, אחד יש כבר, רוצים עוד אחד. בסעיף 12 נאמר שתושבים את החנווני, אבל אם הוא יגיד מי אחראי האמיתי, פוטרים אותו. למה לא לעשות זאת גם כאן? מדוע צריך להיות הפירסומאי אחראי למוצר שרמצבטי למסל, אם הוא יאמר מי הביא לו את הפירסום, מי הרוקח שהביא לו זאת ואיפה הוא גר? צריך לומר לפירסומאי שביא את האחראי, שביא את ההזמנה. אם אני מוסר לפירסומאי נתונים כוזבים, הוא אחראי? בצורה כזאת הוא צריך לסגוד מחר את העסק. הקובע אינו מידת הרווח של הפירסומאי, אלא מידת יכולתו לקיים ביקורת.

י. פרנק:

החווני אומר לקונה שזו הסחורה שנמצאת בידו, ואם הוא רוצה - שיקנה. הפירסומאי לעומת זאת, מפליץ. ולפעמים הוא מטעה בידועין. זה מסוכן יותר. עליו להיות שותף לאחראיות, כדי שלא ישעה אנשים.

פ. גרופר:

אם יהיה איום על הפירסומאי, תוא לא יקבל סתם מכל אחד. כל מי שביא לו דבר לפירסום, יחתום לו מראש על אחראיותו. מה ייצא אחר המספס של הפירסומאי, כאשר כל הציבור כבר קנה את המוצר?

א. זילברברג:

בתקופה זו אין מוצר נמכר בלי פירסומת. היצרן יכול שלא לדעת את השפה ולמסור את הפירסומאי, והוא הופך זאת לדבר אחר, וזו הרמאות. הפירסומאי מגיש זאת לציבור והוא שעשה את הרמאות. אני רוצה להשטל אחראיות על המקצוע.

י. שערי:
הכיסוי "אם ידע או צריך היה לעת" כל כך רחב שפותח שתיח לאינשרפרטציות סונות. אם כותבים "אם ידע", זו כבר הטלת אחריות על המפרסם..

ת. פנחסוביץ:
בחוק הפלילי יש שותפים לעבירה. מי שנותף לעבירה; גם כן אחראי. מדובר על מקרה שהוא חייב היה לדעת על פני הדברים. אם יאמר: אכול ביסקויטים ותהיה רזה - הוא צריך היה לדעת שזה לא נכון.

מר לירם:
אביאל לדוגמא שבעלי עסק מפרסמים מחקרים שנעשו ברחבי העולם על הקניה הטובה ביותר, למשל. זו טובאה שספק דב אם בכלל פורסמה. הפירסומאי צריך לדעת אם זה אמנם פורסם בעתון פסויים בעולם, כפי ששוענת הפירסומת, או לא. קשה לעתים להוכיח אם הוא ידע, אבל יש מקום לשענה שחייב היה לדעת.

מר שומר:
סעיף זה נותן לפירסומאי הגנה יותר טובה מאשר נותן סעיף 12 לחנווני או לסוחר. כאן תצטרך התביעה להוכיח שהוא ידע. להתלבטות של חבר הכנסת שערי, באיזה סלב הוא צריך היה לדעת, זה ענין התביעה להוכיח שהיה עליו לדעת. הפירסומאי הוא יצרן הפירסומת. הוא מפרסם כטוב דיפיונו. סוג פירסום של המוצר הנבחר, לא נכנס בקטיגוריה של תביעות כזב בדרך כלל, כי לאף אחד אין עדיין קנה מידה לקבוע מה זה הטוב ומה הטוב ביותר. תיאור כוזב יהיה אם יגיד שיש בזה וישמין א' והוא מכיל קמח תפוחי אדמה, ויתברר שהוא מכיל קמח תירס. ההגנה הניתנת לפירסומאי היא הטובה ביותר, כי נשל ההוכחה על התביעה. באנגליה ההוכחה על הפירסומאי, אצלנו ההוכחה על התביעה.

היו"ר י. מודעי:
השתכנעתי במידה רבה. אין חוק פירסומאים וכל אחד יכול לפתוח משרד.

מ. דרובלס:
אני מציע למחוק את המלים "היה עליו לדעת".

היו"ר י. מודעי:
יש שני ניסוחים. האחד להשאיר את ההצעה כפי שהוגשה בנוסח הכחול, והשני, למחוק את המלים "היה עליו לדעת".

החלט: לקבל את הצעה כפי שהוצעה בנוסח הכחול

מר שומר:
אני קורא סעיף 15. שימו לב שהאחריות כאן אזרחית בלבד, בעוד שבחוק האנגלי היא פלילית. אנחנו מטילים על התביעה נטל די כבד. באנגליה, על העתון להוכיח שהוא לא ידע.

היו"ר י. מודעי:
אני מבקש מגב' פנחסוביץ להסביר לנו מה האחריות של עורך אחראי על פי חוק העתונות. אני מבקש את התשובה בישיבה הבאה. אז נראה מה השלכות של האחריות ההיא לגבי "ידע או היה עליו לדעת". אז נדע מה מוטרת האחריות שמקשים להטיל עליו.